

Arrest

nr. 280 045 van 10 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 juli 2022 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat E. VERSTRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 november 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Het EURODAC-onderzoek wijst uit dat de verzoekende partij op 2 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Roemenië.

1.3. De verzoekende partij wordt op 24 november 2021 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. Op 4 januari 2022 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Roemeense autoriteiten op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III-Verordening.

1.5. Op 13 januari 2022 stemmen de Roemeense autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij.

1.6. Op 27 januari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een overdrachtsbesluit, met name een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbeslissing (hierna: de Raad).

1.7. Op 7 maart 2022 deelt de verzoekende partij via haar advocaat haar nieuwe verblijfsplaats, R.H. te L., mee aan de verwerende partij.

1.8. Op 1 juli 2022 verricht de politie van de politiezone S. een woonstcontrole op het adres R.H. te L. Zij treft er de verzoekende partij niet aan.

1.9. Op 11 juli 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Overwegende dat de persoon die verklaart te heten A.M. (...) geboren te Trili, op (...)1988 en van nationaliteit te zijn : Afghanistan het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 11.07.2022 (1)

Overwegende dat op 13.01.2022 een akkoord werd bekomen van lidstaat Roemenië op grond van artikel 18(1)b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna Dublin III Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublin III Verordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin III Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin III Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 08.02.2022 een beslissing 'bijlage 26quater' werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 11.07.2022 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin III Verordening omdat:

Roemenië stemde op 13.01.2022 conform artikel 18(1)b van de Dublin III Verordening in met de terugname van de betrokkene. De betrokkene was op 27.01.2022 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en kreeg op 08.02.2022 rechtstreeks kennis van deze beslissing.

De betrokkene diende op 19.02.2022 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 27.01.2022 in. In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene verblijft te "(...)" te weten het opvangcentrum van Leopoldsborg en wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te "(...)" te weten het adres van het

kabinet van zijn advocaat. Op 07.03.2022 gaf de betrokkene via zijn advocaat te kennen dat hij zou gaan verblijven te R.H. (...), L. (...)

Op 01.07.2022 om 11:00u verrichtte de politie van de zone 'S. (...)' een controle op het bvoenvermelde adres te L. (...). De betrokkene werd niet aangetroffen. In een emailbericht dd. 02.07.2022 deelde de politie onze diensten mee dat werd meegedeeld dat de betrokkene af en toe op het adres verblijft a rato van 2 à 3 dagen op 15 dagen, over een kamer beschikt in de woning en in bezit is van een sleutel, maar voornamelijk te B. (...) binnen de Afghaanse gemeenschap verblijft (' Toutefois je vous confirme que l'intéressé vient de temps en temps à cette adresse passer 2 ou 3 jours +/- tous les 15 jours et ce depuis 5 mois. L'intéressé a une chambre à cette adresse. Les habitants lui ont donné une clef de leur maison et A.M. (...) peut venir quand il veut loger à L. (...). On me signale qu'il loge toutefois principalement à B. (...) au sein de la communauté afghane1). Precieze gegevens betreffende de verblijfplaats in B. (...) werden niet meegedeeld.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn effectieve verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat'.

De betrokkene deelde een verblijfsadres mee maar blijkt voornamelijk in praktijk op een andere en niet bekende plaats te verblijven. Er kan dan ook bezwaarlijk worden aangevoerd dat de betrokkene zich beschikbaar toont ten overstaan van onze diensten.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de betrokkene zich buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, §2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van de artikelen 27 en 29 van de Dublin III-Verordening, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat verzoeker duidelijk en doelbewust ervoor probeert te zorgen dat een overdracht aan de betrokken lidstaat niet verder georganiseerd kan worden en op die manier ook voor praktische complicaties en organisatorische problemen zorgt.

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze beslissing.

- 4.1.1.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet alle gekende feitelijkeheden mede in overweging genomen.

Verzoeker kan dan ook niet akkoord gaan met deze beslissing.

Verzoekende partij is ernstig gegriefd door de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken al zou hij doelbewust een overdracht tegenwerken.

De zienswijze van DVZ is flagrant verkeerd en houdt geen rekening met alle feitelijkeheden die aanwezig zijn in het dossier.

- 4.1.2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

- 4.1.3.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

- 4.1.4.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

4.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

- 4.2.1.

Met betrekking tot de schending van het artikel 29 Verordening 604/2013

Artikel 29, 2° van de Dublin III Verordening bepaalt het volgende: (...)

Uit de bewoordingen van dit artikel blijkt dat de termijn enkel uitzonderlijk kan worden verlengd (HvJ, C-163/17 van 19 maart 2019, §52 en § 60). Volgens vaststaande rechtspraak van de RvV moet deze

beslissingen dan ook individueel gemotiveerd worden, na appreciatie van de feitelijke elementen (RvV in verenigde kamers: RvV nr. 203.684 van 8 mei 2018 en RvV nr. 203.685 van 8 mei 2018, bevestigd door de RvS, 245.799 van 17 oktober 2019).

- 4.2.1.1.

Van Daele definieert 'onderduiken' als 'zich (tijdelijk) verborgen houden'.

De Dublin III- Verordening bevat geen definitie van het begrip "onderduiken" maar het Hof van Justitie interpreteerde het begrip wel in het arrest met nummer C-163/17 van 19 maart 2019. Volgens het Hof van Justitie volgt uit de normale betekenis van het begrip "onderduiken", dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2 Dublin III Vo wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokkenen persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets- in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht-, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. (HvJ, C-163/17 van 19 maart 2019, § 56).

De Dublin III- Verordening bevat enkel een definitie van het 'risico op onderduiken', met name het in een individueel geval bestaan van redenen gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een verzoeker of een onderdaan van een derde land of een staatloze op wie een overdrachtsprocedure van toepassing is, zou kunnen onderduiken.

Volgens het Hof van Justitie is er bijgevolg pas sprake van onderduiken als de overdracht niet kan doorgaan omdat de persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de autoriteiten, wat wordt vermoed wanneer de verzoeker zijn toegekende woonplaats verlaat zonder de autoriteiten in te lichten. Dit weliswaar op voorwaarde dat hij geïnformeerd is over de plicht zijn afwezigheid te melden. De betrokken verzoeker behoudt volgens deze rechtspraak de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.

- 4.2.1.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan onmogelijk argumenteren dat verzoekende partij zich doelbewust heeft proberen onttrekken aan de autoriteiten.

Vooreerst heeft verzoekende partij op datum van 07/03/2022 zijn adres effectief gecommuniceerd aan de Dienst Vreemdelingenzaken:

"Geachte Heer,
Geachte Mevrouw,

Betreft : adreswijziging voor de heer A.M. (...) in het kader van de Dublin- overdracht overeenkomstig artikel 18 §1 (b) van Verordening 604/2013

M. ref. :EV/0449

Uw ref.: (...)

Ik schrijf u aan in mijn hoedanigheid van advocate voor de heer A.M. (...) en met de Afghaanse nationaliteit en geboren op (...)1988.

Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in op datum van 09/11/2021. Verzoeker verkreeg een bijlage 26quater waaruit blijkt dat Roemenië de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker ontving diezelfde dag een informatiebrief van uw diensten, waaraan een verklaring tot medewerking is gehecht die verzoeker moet tekenen en terugzenden.

Verzoeker kan evenwel deze verklaring niet tekenen omdat hij niet akkoord gaat met de beslissing 26quater en hiertegen zijn beroepsmogelijkheden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooreerst wenst af te toetsen met zijn advocate.

Op grond van artikel 39/2 § 2 en 39/57 § 1 van de Vreemdelingenwet heeft verzoeker 30 dagen de tijd om een beroep in te stellen tegen de bijlage 26quater. Het ondertekenen van een dergelijke verklaring kan een toekomstig beroep zonder voorwerp uitmaken.

Verzoeker hield zich eraan om u te informeren dat hij actueel op het volgende adres verblijft: R.H. (...), L. (...)

Verzoeker zal u ook verder informeren indien er opnieuw sprake is van enige wijziging in zijn actuele woonplaats in België.

*Inmiddels teken ik,
Voor verzoeker”*

(zie bijlage, stuk 4)

Verzoeker verbleef hiervoor nog in het opvangcentrum in Leopoldsburg, en heeft, van zodra hij zijn bijlage 26quater verkreeg, ook onmiddellijk, overeenkomstig zijn medewerkingsplicht, zijn adres doorgegeven, met name dat van het opvangcentrum in Leopoldsburg en dit op 15/02/2022:

*“Geachte Heer,
Geachte Mevrouw,*

Betreft : adreswijziging voor de heer A.M. (...) in het kader van de Dublin- overdracht overeenkomstig artikel 18 §1 (b) van Verordening 604/2013

M. ref. :EV/0449

Uw ref. : (...)

Ik schrijf u aan in mijn hoedanigheid van advocate voor de heer A.M. (...) en met de Afghaanse nationaliteit en geboren op (...)1988.

Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in op datum van 09/11/2021. Verzoeker verkreeg een bijlage 26quater waaruit blijkt dat Roemenië de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker ontving diezelfde dag een informatiebrief van uw diensten, waaraan een verklaring tot medewerking is gehecht die verzoeker moet tekenen en terugzenden.

Verzoeker kan evenwel deze verklaring niet tekenen omdat hij niet akkoord gaat met de beslissing 26quater en hiertegen zijn beroepsmogelijkheden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooreerst wenst af te toetsen met zijn advocate.

Op grond van artikel 39/2 § 2 en 39/57 § 1 van de Vreemdelingenwet heeft verzoeker 30 dagen de tijd om een beroep in te stellen tegen de bijlage 26quater. Het ondertekenen van een dergelijke verklaring kan een toekomstig beroep zonder voorwerp uitmaken.

In tussentijd houdt verzoeker zich eraan om u te informeren dat hij actueel op het volgende adres verblijft: 3970 LEOPOLDSBURG (...)

Verzoeker zal u ook verder informeren indien er opnieuw sprake is van enige wijziging in zijn actuele woonplaats in België.

*Inmiddels teken ik,
Voor verzoeker”
(zie stuk 3)*

Toen hij dan effectief verhuisd is naar een ander adres, heeft hij zijn nieuw adres ook onmiddellijk via zijn advocate laten weten.

(zie stuk 4)

Verzoeker staat bijgevolg ter beschikking van de autoriteiten. Verzoeker communiceerde ook waarom hij zich genoodzaakt zag om het document “Verklaring Vrijwillige Terugkeer” niet te ondertekenen, met name omdat een ondertekening van zulke verklaring een toekomstig beroep tegen de bijlage 26quater zonder voorwerp zou maken.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert echter dat de politie een woonstcontrole heeft uitgevoerd op 01/07/2022 en dat de verzoeker hierbij niet werd aangetroffen.

Verzoeker is ernstig gegriefd.

-4.2.1.3.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich in haar bestreden beslissing op een controle die door de politie van zone 'S. (...)' werd uitgevoerd op 01/07/2022:

"(...)

Op 07.03.2022 gaf de betrokkene via zijn advocaat te kennen dat hij zou gaan verblijven te R.H. (...), L. (...)

Op 01.07.2022 om 11:00u verrichtte de politie van de zone 'S. (...)' een controle op het bovenvermelde adres te L. (...). De betrokkene werd niet aangetroffen. In een emailbericht dd. 02.07.2022 deelde de politie onze diensten mee dat werd meegedeeld dat de betrokkene af en toe op het adres verblijft a rato van 2 à 3 dagen op 15 dagen, over een kamer beschikt in de woning en in bezit is van een sleutel, maar voornamelijk te B. (...) binnen de Afghaanse gemeenschap verblijft ('Toutefois je vous confirme que l'intéressé vient de temps en temps

à cette adresse passer 2 ou 3 jours +/- tous les 15 jours et ce depuis 5 mois. L'intéressé a une chambre à cette adresse. Les habitants lui ont donné une clef de leur maison et A.M. (...) peut venir quand il veut loger à L. (...).

On me signale qu'il loge toutefois principalement à B. (...) au sein de la communauté afghane'). Precieze gegevens betreffende de verblijfplaats in B. (...) werden niet meegedeeld.

12.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn effectieve verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

(...)"

De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet dienstig ontkennen dat verzoeker niet verblijft op het door hem overgemaakte adres.

Het is niet omdat verzoeker op 1 (!) controle niet werd aangetroffen, dat hij zich daar niet zou bevinden. Meer zelfs, de bewoners van het adres hebben dit effectief bevestigd en ook informatie hierover medegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker al minstens 5 maanden op dat adres verblijft.

Verzoekende partij wenst dan ook te verwijzen naar artikel 29.2 van de Dublin III Verordening:

Artikel 29.2 stelt: (...)

Artikel 2 (n) van de Dublin III Verordening omschrijft het 'risico op onderduiken' als volgt: (...)

Dat uit de bestreden beslissing vooreerst niet blijkt op basis van welke, in de wetgeving vastgelegde criteria, de Dienst Vreemdelingenzaken zich baseert om aan te nemen dat een verzoeker onderduikt.

Uit het arrest Jawo blijkt onder meer dat er een intentioneel element (het zich doelbewust onttrekken aan de overdrachtsprocedure) is vereist om te kunnen besluiten dat een vreemdeling onderduikt en dat dit intentioneel element wordt vermoed te bestaan indien de betrokken vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen terwijl hij geïnformeerd was over deze verplichting.

Dit is in casu niet het geval. Verzoeker verblijft nog steeds op hetzelfde adres.

Verzoeker stelt dat bij het verlengen van de termijn voor overdracht, dit een uitzondering betreft en dat hieruit volgt dat deze bepaling restrictief dient te worden geïnterpreteerd. Dit is in casu niet gebeurd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

-4.2.1.3.

Verzoeker merkt vooreerst op, dat er maar 1 woonstcontrole werd uitgevoerd, terwijl verzoeker daar al 5 maanden verbleef, wat ook blijkt uit de vaststellingen die de politie heeft overgemaakt.

Ook werd aan de politie door de bewoners van het adres bevestigd dat verzoeker wel degelijk op dat adres woonachtig was, maar dat hij soms ook bij de Afghaanse gemeenschap in B. (...) verblijft. Dit betekent echter niet, in tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken probeert voor te houden, dat verzoeker zich doelbewust probeert te onttrekken aan de asiendiensten.

De Dienst Vreemdelingenzaken toont in haar bestreden beslissing niet aan dat er in hoofde van de verzoeker een 'intentioneel' element is om te kunnen besluiten dat hij zich probeert te onttrekken aan de asiendiensten.

Meer zelfs. Uit het arrest Jawo blijkt dat er enkel sprake kan zijn van dit intentioneel element als er een vermoeden is dat verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen terwijl hij geïnformeerd was over deze verplichting.

Dit is in casu geenszins het geval, gezien ook de bewoonster van het adres, bevestigde aan de politie dat hij wel degelijk op het adres verblijft.

-4.2.1.4.

Verder wenst verzoeker hierbij ook te benadrukken dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich enkel baseert op 1 enkele controle van de politie, doch dat hieruit niet blijkt dat verzoeker een uitnodiging kreeg om zich aan te bieden, of dat de politie een melding maakte dat zij op een bepaalde datum zouden terugkeren, om verzoeker wel aan te treffen.

Zo oordeelde uw Raad reeds dat de Dienst Vreemdelingenzaken een zorgvuldige feitenvaststelling dient uit te voeren, vooraleer zij kan overgaan tot een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn tot 18 maanden:

"(...)

In casu voert verzoeker aan dat hij niet langer mocht blijven in het opvangcentrum in Lommel en daarom een andere verblijfplaats heeft gezocht waarvan hij het adres heeft doorgegeven aan de gemachtigde.

Verweerder betwist dit niet in de nota. De Raad lijkt te moeten vaststellen dat op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen op 7 april 2020 er niet langer sprake was van "de hem toegekende woonplaats" waarvan melding wordt gemaakt in paragraaf 70 van het arrest Jawo.

Daargelaten de vraag of verzoeker de mogelijkheid had om in een "hem toegekende woonplaats" te verblijven tot op het ogenblik van de daadwerkelijke overdracht (cf. HvJ 27 september 2012, C-179/11, Cimade en Gisti waarin het Hof stelt dat een lidstaat, bij wie een beschermingsverzoek wordt ingediend, de in Richtlijn 2003/9 vastgestelde minimale opvangvoorzieningen ook moet verstrekken aan een verzoeker van internationale bescherming ten aanzien van wie hij een overdrachtsbesluit neemt en deze verplichting pas eindigt wanneer de verzoeker daadwerkelijk wordt overgedragen), blijkt dat hij spontaan zijn nieuw adres te Meise aan de gemachtigde heeft kenbaar gemaakt. Er blijkt eveneens dat de gemachtigde met een schrijven van 11 februari 2020 de bevoegde politiezone heeft verzocht om woonstcontroles te verrichten op dit adres. Er werd hiervoor ook ter attentie van de politiezone "KLM" een invuldocument met datum van 11 februari 2020 overgemaakt, blijkens het administratief dossier, met de volgende vermelding: "Indien de genaamde L.Y. geboren op [...], die de Syrische (Arabische Rep.) nationaliteit heeft niet kon worden weerhouden na meerdere controles op het verblijfadres, kan u dan volgende elementen communiceren aan het Bureau Sefor: Data en uren van de gedane controles met aanduiding van vaststellingen (gelieve meerdere controles te doen)" (eigen vet zetten). Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde zelf uitdrukkelijk heeft gevraagd meerdere controles op het verblijfsadres te doen. Er worden dienaangaande ook meerdere invullijnen op het formulier voorzien.

14.

Met verzoeker moet de Raad vaststellen dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het attest van Mw. V.K. van 3 maart 2020 aangaande de adrescontrole van verzoeker op het hem doorgegeven adres blijkt dat de politie is overgegaan tot meer dan een enkele woonstcontrole. Uit het verslag blijkt bovendien inderdaad dat de kennis die daar werd aangetroffen heeft verklaard dat het mogelijk is dat verzoeker "zich binnenkort terug aanbiedt op het adres P. gezien hij daar al eens overnacht". Ook al heeft die kennis volgens dit attest ook verklaard dat verzoeker sinds korte tijd was vertrokken naar een vriend in het Brusselse, kan de Raad er niet aan voorbij gaan dat die kennis eveneens heeft verklaard dat verzoeker

zich mogelijks binnenkort terug zou aanbieden en op het door hem opgegeven adres soms overnacht. Er blijkt niet dat de politie een tweede woonstcontrole heeft gedaan, noch dat er een bericht werd nagalaten voor verzoeker waarin hij werd opgeroepen zich aan te melden.

*De Raad meent dan ook, des te meer nu de gemachtigde blijkens het invulformulier van 11 februari 2020 zelf uitdrukkelijk belang hecht aan meerdere controles, dat verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat op onzorgvuldige wijze op basis van een enkele negatieve woonstcontrole is vastgesteld dat betrokkene zich poogt te onttrekken aan de overdrachtsprocedure. Er werd door de gemachtigde niet na zorgvuldige feitenvaststelling geconcludeerd dat verzoeker met onbekende bestemming is verdwenen of is ondergedoken zodat de overdrachtstermijn tot maximaal 18 maanden kon verlengd worden, minstens blijkt geen zorgvuldige voorbereiding van de thans bestreden beslissing.
(...)”¹*

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken al van 07/03/2022 op de hoogte waren van het adres van de verzoeker, werd er pas een controle door de politie uitgevoerd op 01/07/2022!

Echter werd aan de politie ook bevestigd dat verzoeker wel degelijk op dat adres verblijft en daar ook al 5 maanden verbleven heeft.

Om onmiddellijk, na één loutere woonstcontrole vast te stellen dat verzoeker zich doelbewust aan de asielinstanties probeert te onttrekken, kan niet gevolgd worden.

-4.2.1.5.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar eigen conclusies getrokken in de bestreden beslissing, met name dat “de betrokkene deelde een verblijfsadres mee maar blijkt voornamelijk in praktijk op een andere en niet bekende plaats te verblijven. Er kan dan ook bezwaarlijk worden aangevoerd dat de betrokkene zich beschikbaar toont ten overstaan van onze diensten.”

Nogmaals, verzoeker is het niet eens met deze conclusie, noch toont de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat verzoeker zich doelbewust probeert te onttrekken aan de asiendiensten.

Verzoeker heeft een adres medegedeeld, en verblijft daar ook. Er kan niet verwacht worden dat verzoeker zich elke dag in zijn kamer opsluit, in afwachting dat er een controle zou komen?

Zoals uw Raad reeds poneerde in de hierboven aangehaalde rechtspraak, komt het aan de Dienst Vreemdelingenzaken toe om op basis van zorgvuldige feitenvaststellingen, tot de conclusie te komen dat verzoeker zich zou willen onttrekken aan de asiendiensten.

Dat in casu niet aangetoond kan worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich op een zorgvuldige feitenvaststellingen heeft gebaseerd.

-4.2.1.6.

Verzoeker probeert zich geenszins te onttrekken aan de autoriteiten en heeft hij zijn adres waar hij effectief verblijft, duidelijk gecommuniceerd naar de Dienst Vreemdelingenzaken en verblijft hij nog steeds op dit adres!

Er kan aldus helemaal niet geoordeeld kan worden dat verzoekende partij zich onttrekt aan de Belgische autoriteiten.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich op eigen veronderstellingen, zonder in concreto de nodige vaststellingen te doen.

De motivering moet alle juridische en de juiste feitelijke overwegingen in acht nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en de motivering moet afdoende zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet alle correcte gekende feitelijkeheden mede in overweging genomen en haar motieven zijn niet gesteund op de werkelijke situatie.

Het handelen van de DVZ is onredelijk te noemen.

Normaliter zou België op 28/07/2022 bevoegd zijn om de aanvraag van de verzoeker te behandelen gezien de 6 maandentermijn dan reeds verstreken zou zijn. Dat de DVZ heel bewust nu de bestreden beslissing neemt teneinde de bevoegdheid van België te kunnen uitstellen.

Het handelen van de DVZ is ronduit pestgedrag. Zij waren al van 07/03/2022 op de hoogte van het adres van de verzoeker, doch laten na om pas op 01/07/2022 1 woonstcontrole uit te voeren, om dan al op 11/07/2022 de bestreden beslissing te nemen.

De DVZ schendt te beginselen van behoorlijk bestuur en vertraagt bewust de procedure.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

- 4.2.1.7.

In dit opzicht is het dan ook niet te begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker zich probeert te onttrekken en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Hij heeft steeds zijn adres gecommuniceerd.

Artikel 29 § 1 Dublin Vo bepaalt het volgende: (...)

De Dublin III Verordening is duidelijk. Een overdracht dient te gebeuren zodra het praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek.

16.

Deze termijn van zes maanden is reeds afgelopen. Hierbij kan opgemerkt worden dat ook de Raad reeds bij beschikking dd. 02/08/2022 oordeelde dat het beroep tegen de bijlage 26quater geen belang meer heeft gezien de overdrachtstermijn van 6 maanden reeds is verstreken:

“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij een beroep met opschortende werking hangende heeft, dat de verzoekende partij werd gedetineerd of dat zij is ondergedoken.

Aangezien binnen de gestelde termijn van zes maanden geen overdracht heeft plaatsgevonden, berust overeenkomstig artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013 de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten en mag de verzoekende partij voor de duur van het onderzoek van het verzoek in België verblijven. De verzoekende partij heeft aldus geen actueel belang meer bij de vernietiging van de bestreden beslissing.”

(zie beschikking RVV 02/08/2022, met rolnummer: 271 380-stuk 5)

De Dienst Vreemdelingenzaken probeert de verantwoordelijkheid voor de overdracht van zich af te schuiven naar verzoeker, hoewel duidelijk uit bovenstaand artikel blijkt dat dit een bevoegdheid is van de lidstaten en niet van verzoekers zelf.

Het kan niet dat verwerende partij zijn verantwoordelijkheid probeert te ontlopen door dit op verzoekers af te schuiven, die nota bene steeds heeft gedaan wat er van hem werd verwacht.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt zich hierin uiterst onredelijk op.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

- 4.2.2.

Met betrekking tot de schending van het artikel 27 Verordening 604/2013 en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Verzoekende partij wenst ook op te merken dat de sanctie die hem wordt niet in overeenstemming is met het artikel 27 van de Dublin III Verordening.

Artikel 27 § 1 Dublin Verordening bepaalt als volgt: (...)

- 4.2.2.1.

Verzoeker wenst vooreerst op te merken dat op grond van artikel 39/2, § 2 en 39/57 § 1 van de Vreemdelingenwet, hij over een termijn van 30 dagen beschikt om een hoger beroep in te stellen tegen de bijlage 26quater.

*In casu heeft verzoeker binnen de wettelijk voorziene termijn beroep ingediend.
(zie stuk 2)*

Doordat verzoeker toch een beslissing tot betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer heeft betekend gekregen, wordt verzoeker een sanctie opgelegd die niet in overeenstemming is met artikel 27 van de Dublin III Verordening.

Doordat de beslissing een sanctie invoert voor het zogenaamd niet communiceren van het adres namelijk de verlenging van de overdrachtstermijn van zes naar achttien maanden- houdt het in feite een verplichting in om mee te werken aan de overdracht.

Deze sanctionering is in strijd met het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voorzien in artikel 27 Dublin III Verordening.

Artikel 27 § 2 Dublin III Verordening bepaalt namelijk het volgende: (...)

Eveneens houdt dit een schending in van artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU daar verzoeker gesanctioneerd wordt omdat hij zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel wil uitoefenen, waardoor het rechtsmiddel in casu zijn effectiviteit verliest.

De bestreden beslissing is dan ook niet redelijk te noemen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

4.3.

Er kan geconcludeerd worden dat de beslissing niet afdoende en verkeerdelijk werd gemotiveerd.

Verzoeker kan niet als “ondergedoken” worden bestempeld, aangezien zijn effectieve verblijfplaats door de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk gekend was.

Verzoeker verblijft nog steeds op hetzelfde adres als voorheen, het laatste ter kennis gebrachte adres aan de DVZ (zie stuk 4).

De vraag stelt zich op de DVZ hier bewust het dossier van de verzoeker tracht te vertragen, hetgeen uiteraard niet van redelijk bestuur getuigt.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.2. De verzoekende partij ontwikkelt in haar verzoekschrift een theoretisch betoog omtrent artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening en het begrip “onderduiken” en zet vervolgens concreet uiteen dat de verwerende partij onmogelijk kan argumenteren dat zij zich doelbewust heeft proberen te onttrekken aan de autoriteiten, dat zij haar adres op datum van 7 maart 2022 effectief heeft gecommuniceerd aan de verwerende partij, dat de verwerende partij niet dienstig kan ontkennen dat zij niet verblijft op het door haar overgemaakte adres, dat het niet is omdat zij op één controle niet werd aangetroffen dat zij zich daar niet zou bevinden, meer zelfs, dat de bewoners van het adres dit effectief hebben bevestigd en ook informatie hierover hebben meegedeeld, dat hieruit blijkt dat zij al minstens vijf maanden op dat adres verblijft, dat zij nog steeds op hetzelfde adres verblijft, dat er maar één woonstcontrole werd uitgevoerd terwijl zij daar al vijf maanden verbleef, wat ook blijkt uit de vaststellingen die de politie heeft overgemaakt, dat ook door de bewoners van het adres aan de politie werd bevestigd dat zij wel degelijk op dat adres woonachtig was, maar dat zij soms ook bij de Afghaanse gemeenschap in B. verblijft, dat dit echter niet betekent dat zij zich doelbewust probeert te onttrekken aan de asiendiensten, dat de verwerende partij in haar bestreden beslissing niet aantoonde dat er in haar hoofde een intentioneel element is om te kunnen besluiten dat zij zich probeert te onttrekken aan de asiendiensten, meer zelfs, dat uit het arrest Jawo blijkt

dat er enkel sprake kan zijn van dit intentioneel element als er een vermoeden is dat zij de haar toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van haar afwezigheid op de hoogte te brengen terwijl zij geïnformeerd was over deze verplichting, dat dit *in casu* geenszins het geval is, gezien ook de bewoonster van het adres bevestigde aan de politie dat zij wel degelijk op het adres verblijft, dat de verwerende partij zich enkel baseert op één enkele controle van de politie, doch dat hieruit niet blijkt dat zij een uitnodiging kreeg om zich aan te bieden, of dat de politie een melding maakte dat zij op een bepaalde datum zouden terugkeren, om haar wel aan te treffen, dat zij het oneens is met de conclusie die de verwerende partij heeft getrokken in de bestreden beslissing, dat de verwerende partij niet aantoonde dat zij zich doelbewust probeert te onttrekken aan de asiendiensten, dat zij haar adres heeft medegedeeld en daar ook verblijft, dat er niet kan worden verwacht dat zij zich elke dag in haar kamer opsluit in afwachting dat er een controle zou komen, dat het aan de verwerende partij toekomt om op basis van zorgvuldige feitenvaststellingen tot de conclusie te komen dat zij zich zou willen onttrekken aan de asiendiensten, dat *in casu* niet kan worden aangetoond dat de verwerende partij zich op zorgvuldige feitenvaststellingen heeft gebaseerd, dat zij zich geenszins probeert te onttrekken aan de autoriteiten en haar adres waar zij effectief verblijft duidelijk heeft gecommuniceerd aan de verwerende partij, dat zij nog steeds verblijft op dit adres, dat aldus helemaal niet geoordeeld kan worden dat zij zich onttrekt aan de Belgische autoriteiten, dat de verwerende partij zich baseert op eigen veronderstellingen zonder *in concreto* de nodige vaststellingen te doen, dat de verwerende partij niet alle correcte gekende feitelijkheden mede in overweging heeft genomen en haar motieven niet heeft gesteund op de werkelijke situatie en dat het handelen van de verwerende partij onredelijk is te noemen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.5. Artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit deze bepaling blijkt dat de overdrachtstermijn enkel tot maximaal 18 maanden mag verlengd worden als de betrokken vreemdeling onderduikt.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Jawo (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, §§ 53-55) geoordeeld dat de Dublin III-verordening “[a]angaande de vraag onder welke omstandigheden ervan kan worden uitgegaan dat de verzoeker „ondergedoken is” in de zin van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening,

[...] geen nadere toelichting verstrekt”; dat deze verordening geen definitie van het begrip “onderduiken” bevat en “dat wanneer een bepaling van Unierecht voor een bepaald begrip niet naar het recht van de lidstaten verwijst, dat het begrip in de gehele Unie autonoom en uniform [moet worden] uitgelegd, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest van 8 maart 2018, DOCERAM, C-395/16, EU:C:2018:172, punt 20 en de aldaar aangehaalde rechtspraak)”.

In het arrest Jawo heeft het Hof van Justitie eveneens het volgende aangestipt:

“§ 56. In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.

[...]

§ 59. Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 40).

§ 60. In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking.

[...]

§ 70. Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij in haar verzoekschrift stelt dat het verlengen van de termijn voor overdracht een uitzondering betreft en dat hieruit volgt dat deze bepaling restrictief dient te worden geïnterpreteerd.

Zoals de verzoekende partij tevens in haar verzoekschrift stelt blijkt uit het arrest Jawo onder meer dat er een intentioneel element (het zich doelbewust onttrekken aan de overdrachtsprocedure) is vereist om te kunnen besluiten dat een vreemdeling onderduikt en dat dit intentioneel element wordt vermoed te bestaan indien de betrokken vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen terwijl hij geïnformeerd was over deze verplichting.

3.6. In de bestreden beslissing wordt omtrent het onderduiken gemotiveerd als volgt:

“Roemenië stemde op 13.01.2022 conform artikel 18(1)b van de Dublin III Verordening in met de terugname van de betrokkene. De betrokkene was op 27.01.2022 het voorwerp van een beslissing van

weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en kreeg op 08.02.2022 rechtstreeks kennis van deze beslissing.

De betrokkene diende op 19.02.2022 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 27.01.2022 in. In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene verblijft te "(...)" te weten het opvangcentrum van Leopoldsburg en wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te "(...)" te weten het adres van het kabinet van zijn advocaat. Op 07.03.2022 gaf de betrokkene via zijn advocaat te kennen dat hij zou gaan verblijven te R.H. (...), L. (...)

Op 01.07.2022 om 11:00u verrichtte de politie van de zone 'S. (...)' een controle op het bovenvermelde adres te L. (...). De betrokkene werd niet aangetroffen. In een emailbericht dd. 02.07.2022 deelde de politie onze diensten mee dat werd meegedeeld dat de betrokkene af en toe op het adres verblijft a rato van 2 à 3 dagen op 15 dagen, over een kamer beschikt in de woning en in bezit is van een sleutel, maar voornamelijk te B. (...) binnen de Afghaanse gemeenschap verblijft (' Toutefois je vous confirme que l'intéressé vient de temps en temps à cette adresse passer 2 ou 3 jours +/- tous les 15 jours et ce depuis 5 mois. L'intéressé a une chambre à cette adresse. Les habitants lui ont donné une clef de leur maison et A.M. (...) peut venir quand il veut loger à L. (...). On me signale qu'il loge toutefois principalement à B. (...) au sein de la communauté afghane1). Precieze gegevens betreffende de verblijfplaats in B. (...) werden niet meegedeeld.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn effectieve verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat'.

De betrokkene deelde een verblijfsadres mee maar blijkt voornamelijk in praktijk op een andere en niet bekende plaats te verblijven. Er kan dan ook bezwaarlijk worden aangevoerd dat de betrokkene zich beschikbaar toont ten overstaan van onze diensten.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de betrokkene zich buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd."

3.7. De Raad stelt vooreerst vast dat op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen op 11 juli 2022 er niet langer sprake was van "de [haar] toegekende woonplaats" waarvan melding wordt gemaakt in paragraaf 70 van het arrest Jawo. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt, zoals de verzoekende partij ook aanhaalt in het verzoekschrift, dat zij door middel van een schrijven van haar advocaat van 7 maart 2022 spontaan haar nieuw adres R.H. te L. aan de verwerende partij heeft kenbaar gemaakt. Het vermoeden dat de verzoekende partij zich doelbewust heeft onttrokken aan de overdrachtsprocedure speelt aldus niet, minstens wordt het tegendeel in onderhavige zaak niet aangetoond.

Hoewel het niet vereist is dat de verwerende partij een bewijs levert van de bedoelingen van de persoon en aldus in het arrest Jawo gewezen wordt op het weerlegbaar vermoeden van onderduiken "wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen", kan de Raad enkel vaststellen dat uit het arrest Jawo blijkt dat de term "onderduiken" dient te worden uitgelegd als het er doelbewust voor zorgen dat men buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde de overdracht te voorkomen.

De verwerende partij meent *in casu* dat er sprake is van onderduiken daar de verzoekende partij een adres meedeelde maar voornamelijk in de praktijk op een andere en niet bekende plaats verblijft, dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat de verzoekende partij zich beschikbaar toont ten overstaan van de autoriteiten, dat besloten wordt dat de verzoekende partij buiten het bereik van de autoriteiten poogt te blijven. Zij verduidelijkt in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij een adres te L. opgaf, dat aldaar op 1 juli 2022 een woonstcontrole plaatsvond waar de verzoekende partij niet aangetroffen werd, dat meegedeeld werd dat de verzoekende partij 2 à 3 dagen op 15 dagen aldaar verblijft, er over een kamer beschikt en in het bezit is van een sleutel doch dat zij voornamelijk in B. verblijft, dat omtrent deze verblijfsplaats geen precieze gegevens werden meegedeeld, waarna zij stelt dat het aan de verzoekende partij toekomt om correcte informatie te verschaffen omtrent haar effectieve verblijfsplaats en zij niet dient uit te zoeken waar de verzoekende partij effectief verblijft, dat zij wel dient te bewerkstelligen dat de verzoekende partij binnen de zes maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij onmogelijk kan argumenteren dat zij zich doelbewust heeft proberen te onttrekken aan de autoriteiten, dat zij haar adres op datum van 7 maart 2022 effectief heeft gecommuniceerd aan de verwerende partij, dat de verwerende partij niet dienstig kan ontkennen dat zij niet verblijft op het door haar overgemaakte adres, dat het niet is omdat zij op één controle niet werd aangetroffen dat zij zich daar niet zou bevinden, meer zelfs, dat de bewoners van het adres dit effectief hebben bevestigd en ook informatie hierover hebben meegedeeld, dat hieruit blijkt dat zij al minstens vijf maanden op dat adres verblijft, dat zij nog steeds op hetzelfde adres verblijft, maar dat zij soms ook bij de Afghaanse gemeenschap in B. verblijft, dat dit echter niet betekent dat zij zich doelbewust probeert te onttrekken aan de asiendiensten, dat de verwerende partij in haar bestreden beslissing niet aantoont dat er in haar hoofde een intentioneel element is om te kunnen besluiten dat zij zich probeert te onttrekken aan de asiendiensten, dat de verwerende partij zich enkel baseert op één enkele controle van de politie, doch dat hieruit niet blijkt dat zij een uitnodiging kreeg om zich aan te bieden, of dat de politie een melding maakte dat zij op een bepaalde datum zouden terugkeren, om haar wel aan te treffen.

Uit de nota met opmerkingen blijkt dat de verwerende partij de politie van de politiezone S. om een woonstcontrole op het door de verzoekende partij gemelde adres R.H. te L. heeft verzocht. Uit het verslag van de heer B.B. van de politiezone S., dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt, en zo wordt tevens in de bestreden beslissing gesteld, dat de verzoekende partij op 1 juli 2022 om elf uur niet werd aangetroffen op het adres R.H. te L. doch ook dat zij twee à drie dagen per vijftien dagen op voornoemd adres verblijft. Er blijkt uit de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier niet dat de politie een tweede woonstcontrole heeft gedaan in een poging de verzoekende partij er alsnog tijdens deze “2 à 3 dagen op 15 dagen” aan te treffen, noch dat er een bericht werd nagelaten voor de verzoekende partij waarin zij werd opgeroepen zich aan te melden wanneer zij opnieuw “2 à 3 dagen op 15 dagen” op het voornoemde adres aanwezig was.

Ook al wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij voornamelijk te B. binnen de Afghaanse gemeenschap verblijft, dat de precieze gegevens betreffende de verblijfplaats in B. niet werden meegedeeld en dat de verzoekende partij een verblijfsadres meedeelde maar voornamelijk in praktijk op een andere en niet bekende plaats blijkt te verblijven, kan de Raad er niet aan voorbij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing eveneens vaststelt dat de verzoekende partij twee à drie dagen per vijftien dagen op het door haar aan de verwerende partij opgegeven adres verblijft. Het betoog van de verwerende partij in de verweernota dat uit de in de bestreden beslissing vermelde woonstcontrole blijkt dat de verzoekende partij daadwerkelijk op een ander adres verblijft en in het beste geval slechts uitzonderlijk zou kunnen worden aangetroffen op het meegedeelde adres, dat de belangen van de verzoekende partij duidelijk ergens anders liggen zonder dat zij haar hiervan in kennis wenst te stellen, dat dit tevens blijkt uit de argumentering die op heden in het verzoekschrift werd ontwikkeld, doet hieraan geen afbreuk. Immers blijft de vaststelling overeind dat de verzoekende partij twee à drie dagen per vijftien dagen op het adres R.H. te L. verblijft en aldus daar dan aan te treffen is.

De Raad herhaalt dat het begrip “onderduiken” – zoals blijkt uit het arrest Jawo - in die zin moet verstaan worden dat de persoon zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten.

Er blijkt *in casu* niet dat de verzoekende partij door haar handelen buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht of deze materieel onmogelijk maakt. Immers is de verzoekende partij volgens de motieven van de bestreden beslissing, het weze

herhaald, twee à drie dagen per vijftien dagen aan te treffen op het door haar aan de verwerende partij kenbaar gemaakte adres.

De verzoekende partij kan dan ook gevolgd worden dat niet aangetoond is dat zij zich probeert te onttrekken aan de asiendiensten, dat de verwerende partij zich enkel baseert op één enkele controle van de politie, doch dat hieruit niet blijkt dat zij een uitnodiging kreeg om zich aan te bieden, of dat de politie een melding maakte dat zij op een bepaalde datum zouden terugkeren, om haar wel aan te treffen.

Het is in het licht van het voorgaande dan ook onzorgvuldig van de verwerende partij om - na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij twee à drie dagen per vijftien dagen verblijft op het door haar kenbaar gemaakte adres en na slechts één negatieve woonstcontrole waarbij er geen bericht werd achtergelaten – in de bestreden beslissing te stellen dat er bezwaarlijk kan worden aangevoerd dat de verzoekende partij zich beschikbaar toont ten overstaan van haar diensten. Er wordt door de verwerende partij op onzorgvuldige en kennelijk onredelijke wijze geconcludeerd dat de verzoekende partij buiten het bereik van haar diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd zodat de overdrachtstermijn tot maximaal 18 maanden kon verlengd worden, minstens blijkt geen zorgvuldige voorbereiding van de thans bestreden beslissing.

De Raad kan de verwerende partij, gelet op het voorgaande, niet volgen waar zij meent dat zij op redelijke wijze kon stellen dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en aldus de overdrachtstermijn kon verlengd worden tot achttien maanden en dit gelet op het feit dat de verzoekende partij zich niet beschikbaar voor haar blijkt te maken, dat zij perfect kon vaststellen dat er een risico op onderduiken in dit dossier wordt aangetoond, dat dit wordt gebaseerd op de vaststelling dat de verzoekende partij een verblijfsadres meedeelde maar in de praktijk voornamelijk op een andere en niet bekende plaats blijkt te verblijven en er dan ook bezwaarlijk kan worden aangevoerd dat de verzoekende partij zich beschikbaar toont, nu uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij twee à drie dagen per vijftien dagen verblijft op het door haar aan de verwerende partij kenbaar gemaakte adres. Zij maakt in die zin evenmin aannemelijk dat de verzoekende partij de Belgische autoriteiten opzettelijk heeft willen ontwijken aangezien ze volledig op de hoogte was van de wil van de autoriteiten om de werkzaamheden voor de voorbereiding voor haar overbrenging reeds te organiseren. De Raad herhaalt nogmaals dat geenszins uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich opzettelijk tracht te onttrekken aan de autoriteiten, zodat de verwerende partij niet aannemelijk maakt dat zij geldig kon vaststellen dat aan het opzettelijke element was voldaan en dat de verzoekende partij was ondergedoken in de zin van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

Daar waar de verwerende partij tot slot nog stelt dat de verzoekende partij bovendien reeds voorheen te kennen heeft gegeven niet vrijwillig te willen meewerken aan haar terugkeer naar Roemenië en dat dit des te meer haar standpunt ondersteunt, kan de Raad slechts vaststellen dat dit niet gelezen kan worden in de bestreden beslissing en dan ook een *a posteriori* motivering is die niet vermag het vastgestelde gebrek recht te zetten.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening wordt aangetoond.

3.8. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Nu de eventuele gegrondheid van de overige middelonderdelen niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, bestaat geen noodzaak tot verdere bespreking hiervan.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 juli 2022 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER,

N. VERMANDER